

Guia
musical 1979|80

19

Un Martini invita a vivir

editorial

INTÈRPRETS CATALANS: UNA ESCOLA?

Per la idea —probablement deformada— que tinc de mi, crec ser moderadament «chauvinista». Intento no enlluernar-me amb el renom dels grans artistes, i no sub-estimar el que representen els valors d'abast més limitat. Pretenc ser objectiu en els meus judicis, perquè el cofoisme, àdhuc quan es fonamenta en fets que el podrien justificar, em sembla una tara massa corrent del nostre tarannà nacional.

És desgranat el precedent soliloqui davant la massiva presència de personalitats catalanes que, en l'àmbit concertístic, han estat, o són, protagonistes de múltiples actes que aquí, i fora d'aquí, tenen la música per element substancial.

Durant els últims dies, la vida concertística de la ciutat (vegeu «Guia Musical núm. 18») s'ha nodrit quasi exclusivament d'artistes catalans. Notem: el violinista Gerard Claret i el pianista Josep M.ª Escribano; la pianista Alicia de Larrocha; l'organista P. Robert de la Riba; la pianista Carme Vilà; el duo Claret-Cabestany; la pianista Carme Poch, y el Trio Bartok, integrat per artistes catalans. Davant d'aquest panorama, hom podria creure en una possible auto-suficiència del nostre microcosmos musical.

Però hi ha més. A l'estranger, a Viena, Salvador Mas, director de l'Orquestra Ciutat de Barcelona, acaba de tenir un assenyalat èxit en obtenir el segon premi de direcció orquestral al concurs «Hans Swarowsky», al qual concorregueren 54 concursants, i després de

passar unes duríssimes proves.

Per altra banda, Victòria dels Àngels acaba de ser objecte d'un gran homenatge a Londres, al Duke of York's Theatre, per a commemorar el 30 aniversari de la seva actuació al Covent Garden d'aquella ciutat.

No hi ha cap dubte que la llista és important i que els noms esmentats representen uns atots no gens menyspreables en el joc musical contemporani. Però jo no puc deixar de preguntar-me si aquestes figures, que tan dignament ens representen a fora i que amb tanta eficàcia vivifiquen la nostra activitat concertística, són només atots i si allò que ens falta és, en canvi, les cartes complementàries, la resta de la baralla. Parlo, realment, de grans deficiències d'infraestructura. Tenim les figures, però ens manca l'escola i l'educació.

Hem de començar a prendre consciència que la veritable vida musical no es defineix precisament per la presència d'un públic fidel i constant, capaç de calibrar la classe dels artistes i de les obres que interpreten. El concepte de públic és encara molt restringit. El valor de la nostra vida musical —de la vida musical de qualsevol comunitat— se centra en la possibilitat del poble —de tot el poble— d'assimilar i d'entendre la significació —i el gaudi— de la música com un bé generalitzat de cultura, i no especialitzat i cenyit, només, a la convocatòria concertística.

MANUEL VALLS

I CICLE DE PIANISTES CATALANS

Juny 1980

Dilluns, 2

EULÀLIA SOLÉ

Programa: W. A. Mozart i autors catalans
contemporanis

Dimecres, 4

ANTONI BESSES

Programa: A. Besses, F. Mompou i O. Messiaen

Dimarts, 10

MARIA JESÚS CRESPO

Programa: J. Haydn, L. v. Beethoven i F. Liszt

Dijous, 12

JOAN MASSIÀ

Programa: J. Massià (1890-1969) M. de Falla i
D. Kabalevsky

Dimarts, 17

ANDREU GUASCH

Programa: J. Brahms, F. Schubert, F. Chopin i
R. Schumann

Dijous, 19

MIQUEL FARRÉ

Programa: E. Granados, J. Turina i J. Brahms

Tots els concerts se celebraran a la Sala d'Audicions del Conservatori
Superior Municipal de Música de Barcelona

Organitza:

JOVENTUTS MUSICALS DE BARCELONA

Via Laletana, 139 - Tels. 215 36 57 / 215 29 18

*La mayor exposición de Europa
en pianos, órganos y
alta fidelidad*

Barcelona — Muntaner, 300
Madrid — Hermosilla, 75

VIU CADA DIA AMB YOGHOURT

El més natural de cada dia. El yoghurt que fa DANONE pur i fresc tots els dies, des de sempre. Per tal que alimentar-se sigui quelcom natural i bo. Viu la vida de cada dia!. Viu-la amb yoghurt.

Aliments frescos i naturals

PENSAR LA MUSICA

I

És possible que músics i filòsofs, reunits en assemblea o taula rodona, no es puguin posar mai d'acord. El filòsof està condemnat a la paraula o a una notació escrita que és rèplica del llenguatge parlat (almenys a l'àmbit occidental). I a una utilització del llenguatge parlat que el distingeix netament i clarament d'altres usos. Ja que per molt literari i metafòric que es presenti, pretén enlluernar el lector o oient sobre el curs d'una trama *conceptual* que no pot defugir. Sempre hi ha una idea orientadora de la investigació que al començament només balbuceja i que es desvetlla, com en tota investigació (inclosa la detectivesca), al final de la trama. Llavors llueix una determinada veritat que només pot afirmar-se com a Veritat majúscula; el filòsof no pot evitar aquest final dogmàtic, ni que, a la manera escèptica, pretengui refutar *qualsevol* veritat. Entenguem-nos: *qualsevol* veritat, no aquesta veritat o aquella. Sigui com sigui, el filòsof només té com a instrument de precisió el llenguatge corrent, del qual, de la manera que pot i el seu enginy li permet, s'intenta deslliurar i, alhora, usar-lo i abusar-ne. A favor o en contra del llenguatge però sempre dins del llenguatge: aquest és l'abast i el límit del filòsof, la seva esplendor i la seva condemna. Agermanat amb el poeta, el novel·lista, l'escriptor; agermanat també amb el pedagog o el simple xerraire; a mig camí entre la indústria editorial i la institució pedagògica, institut o universitat; en una tarima, davant d'un auditori; o bé amb la màquina d'escriure, davant d'un paisatge rural o urbà... El filòsof és un esclau del llenguatge que pretén, com pot, convertir-se en un alliberador. Però aquesta llibertat que busca, no la troba mai. Potser desitjaria un llenguatge capaç d'assumir molta més veritat que la que deixa filtrar el llenguatge desgastat dels nostres usos quotidians, però també desitjaria un llenguatge que no es divorciés de les coses d'aquest món i de les seves petites trames,

també diàries. La seva temptació purificadora, alliberadora, l'ha portat, des de Pitàgoras i Plató fins al positivisme lògic, a prendre com a model el llenguatge, sense cap contingut mundà, de la lògica i de la matemàtica, models d'exactitud. Exactitud exempta de continguts mundans i quotidians, formes pures mancades de substància i de subjectivitat. Objectivitat sense subjecte empíric real a qui referir-se i del qual poder contar, explicar, determinar alguna cosa. El filòsof ha patit constantment aquesta temptació logicista o matemàticista. Ha envejat secularment la llibertat d'esperit del lògic i del matemàtic en la construcció de les seves genials i gegantines obres d'enginyeria mental.

Però a ell, sempre se li ha demanat alguna vinculació amb el món real i profà de les coses d'ús quotidià i, de Sòcrates endavant, és a dir, des que deixà de mirar els objectes celestes per afeccionar-se als oficis, a les arts, a les converses i a les angoixes d'ús comú, es pot dir que no hi ha cap filosofia rellevant que no apel·li, d'una manera real o dissimulada, al sentit comú, a la consciència comuna o ingènua, a la recta consciència de «tots els homes», i tot com una base sobre la qual verificar la pròpia consciència filosòfica.

Agermanat amb poetes i novel·listes, el filòsof, no obstant això, no ha hagut de justificar el seu ésser en el món narrat o sabent narrar meravelloses històries reals o figurades, ni expressant, al so de la lira, o a través del paper blanc, els laments del seu cor. Se li ha demanat l'organització d'una trama conceptual a través de la qual, mitjançant una sèrie de connexions ben lligades i millor interrelacionades, el lector pacient pogués entreveure alguna idea (és a dir, visió) respecte a allò que és el món, respecte a tots aquells temes que, des de temps màgics i ancestrals, són en gran part un enigma.

I vet aquí que s'ha trobat amb un llenguatge que, sense tenir les traves —ambigüitats, dobles sentits— del corrent, és capaç, enfront del matemàtic o lògic, d'expressar coses del món, tant del món objectiu com del

món subjectiu. Un llenguatge expressiu i, a la vegada, exacte, veritable sense necessitat d'utilitzar les paraules. Un llenguatge en què coincideixen tots els ideals, tant semàntics com sintàctics, tant retòrics com lògics, en el qual l'eloqüència i l'exactitud poden articular-se sense dificultat. Amb el mateix rigor del llenguatge lògic o matemàtic i amb idèntica, si no més gran, capacitat expressiva que el llenguatge literari. Tan exposat com aquest a les vicissituds de l'ànima i la societat, tan propens, doncs, a ser explorat psicològicament, sociològicament; però alhora tan immune, com el llenguatge de lògics i matemàtics, a qualsevol simplificació d'aquesta naturalesa; generador, com aquests darrers, de certa «ideologia espontània» respecte a un món supra-lunar, platònic, on tot és harmonia, harmonia de les esferes, harmonia astral: certa devoció, pròpia dels cultívadors d'aquest llenguatge, en un Déu que és «tot Música». Un llenguatge capaç de portar fins a les últimes conseqüències aquesta premissa, enunciada per Hegel, determinant de l'art, a la qual anomenà «la sofistiqueria de l'art», la capacitat que té l'art per expressar *tots* els afectes i els sentiments, la capacitat de modulació d'un afecte a un altre, d'un sentiment al seu contrari.

II

La música ha estat sempre l'enemiga declarada de l'ofici del filòsof (així a Plató i, gairebé sense pal·liatius, en el racionalisme cartesià), o l'eterna aliada i envejada: la realització objectiva del desig del filòsof, com si fos la veritat objectivada, la veritat convertida en objecte, en «acte». Així en les filosofies romàntiques, en Schopenhauer i en el primer Nietzsche (per a qui la música era la veritable «semiologia dels afectes»). Aquesta orientació no es pot assimilar únicament al romanticisme o a una certa pervivència de la consciència romàntica en el nostre present, sinó que, a través del romanticisme o d'altres corrents d'idees, constitueix una orientació real i efectiva cap a un veritable problema, el de la connexió de

la música amb la veritat, el de la relació entre la música i l'objecte d'interès de la filosofia; així ho prova un pensador intel·lectualista i poc susceptible d'assimilació al romanticisme: Levi-Strauss. Un pensador que ha estat capaç de centrar de nou, en termes oposats als habituals, el mateix romanticisme, en allò que tingué de lúcida exploració i organització racional del material mitològic, des de Rousseau fins a Wagner. Levi-Strauss considera aquest darrer un precursor de tota investigació mitològica, amb la diferència que no es limità a estudiar els mites sinó que els recreà a través d'invencions musicals que permeteren, indirectament, esbossar la mateixa estructura mitològica. Mitjançant el sistema dels *leitmotiv* Wagner fou capaç, genialment, de suggerir de manera intuïtiva l'organització de complexos feixos estructurats de *mitemes* a l'estructura o esquelet inconscient de qualsevol mitologia, i alhora de crear un dispositiu narratiu capaç de posar de manifest o suggerir l'entroncament de les estructures de la narració mitològica en les estructures musicals, en la mateixa textura del discurs musical. El «formalisme» de Levi-Strauss mostra la relativitat de qualsevol nomenclàtor definitori dels veritables creadors. Ni el romanticisme és semanticisme sense forma; ni el formalisme, quan és «usat» per un creador, ja sigui artista, filòsof o científic, no és mai forma sense substància. I igual que les fredes estructures levistraussianes ens expressen els actes reals, els usos quotidians, les inquietuds i les angixes de l'home sotmès a l'imperatiu de posar ordre en el caos, així també el «romanticisme passat de moda» de Wagner filtra, a través d'espasmes i grans gestos, una organització *mental* d'intenció inequívocament *racionalista*.

III

No és possible plantejar a fons en aquestes pàgines la qüestió sobre el que hauria de ser o podria ser un tractament filosòfic de la música, un possible projecte d'*ontologia de la música*. ¿Seria, potser, una evocació tar-

dana i *retro* de les grans construccions estètiques de l'idealisme alemany, coronades per la metafísica de la voluntat i de la música de Schopenhauer i del Nietzsche del *Naixement de la tragèdia*? ¿Quin sentit tindria una investigació d'aquesta mena en aquesta era positivista, especialitzada, en la qual els arbres ofeguen sempre la visió panoràmica del bosc i en què sempre es demana el detall històric, sociològic, biogràfic, psicoanalític, però mai la *reflexió*? Segurament té el sentit d'anar contra un corrent dominant que ens ofega a tots, vulguem o no vulguem reconèixer-ho. La música ha de ser pensada ontològicament, és a dir, ha de ser *pensada*. Pot ser pensada: en conseqüència, *ha d'ésser* pensada. Avui dia potser hi ha unes pistes fonamentals per dur a terme amb més rigor i clariïdència allò que romànticament intentaren Schopenhauer i el jove Nietzsche. Intentaré demostrar-ho breument.

IV

Des de la reflexió heideggeriana de l'ésser a través d'una analítica de la finitud, el problema del temps ha passat a un primer pla de la reflexió filosòfica. L'equació entre ésser i temps, el desvetllament de la naturalesa de l'home a partir de la seva condició temporal —i mortal—, l'assenyalament del lligam intrínsec entre temps (sentit intern, segons deia Kant) i subjectivitat, vet aquí l'horitzó d'investigació que permet el retrobament amb aquells textos en què Hegel defineix l'essència de la música per la seva naturalesa subjectivo-temporal i en què defineix la temporalitat en variació lliure i conseqüent de la crítica de Kant. Des d'aquesta perspectiva problemàtica, que alguna vegada s'haurà d' aclarir detalladament, tot seguint la intrínca connexió del que és temporal amb la imaginació productiva en la filosofia kantiana, seria extraordinàriament interessant de replantejar la qüestió schopenhaueriana, sobre l'art i, en particular, sobre la música: qüestió que aquest filòsof resol amb la definició de la música com l'autèntica expressió objectivada de les idees en què es determina i diferencia la Voluntat. L'anella d'aquesta

investigació deu ser aquell filòsof de l'idealisme alemany que, directament o indirectament, va exercir una influència més gran sobre Schopenhauer a desgrat d'ell mateix; em refereixo a Schelling. A través d'aquest intrícat laberint s'hauria d'arribar a una justificació, en termes més fonamentals que els del mateix Schopenhauer, de la música com expressió objectiva autèntica de les idees, entenent idees en el sentit d'objectivació de «potències elementals», sense connotació fixista. La música com a «redempció» del principi de causalitat que regeix l'àmbit temporal i l'espacial. O, per dir-ho en termes apropiats: la música com a *suspensió* d'aquest principi. Una elevació d'allò temporal, assumit en la seva radicalitat essencial, per sobre de si mateix. Una transfiguració del temps *en* el temps; l'autèntica materialització de l'instant-eternitat tan buscat per aquell mestre de Schopenhauer que sempre fou Goethe; l'objectivació concreta i viva de l'*Urphänomen*, del proto-fenomen goethià. Dur a terme aquesta investigació d'una manera precisa i rica en continguts, potser es podria fer, però ultrapassa de molt aquestes anotacions prèvies. Avui, com ahir, la música és al primer pla de l'interès general, sigui quin sigui el vehicle, la forma, la manera d'incidir en la consciència comuna. La música no és una evasió, com es podria deduir d'una lectura massa literal de Schopenhauer, com es pot sentir a vegades en el seu ús i consum actual; és una suspensió, una transfiguració (en el sentit literal de la paraula); en la música, les figures d'aquest món mostren la seva transcendència sempre immanent, s'eleva de si mateixes, sobre si mateixes, sense moure's, s'enliren sobre la seva pròpia finitud, sense abdicar d'aquesta radical condició: es tornen eternes, divines, sense deixar de ser finites, singulars, mortals. En la música, mort i immortalitat celebren tràgiques noces. El que s'hauria de fer és dir tot això de manera rigorosa i no simplement metafòrica, però és impossible de fer-ho aquí.

EUGENIO TRIAS

(«Saber» núm. 2 març/abril 1980)

vida musical

ST. JUST DESVERN. — A l'Ateneu, de St. Just Desvern, se celebrà una audició coral amb motiu del lliurament dels premis del «II Concurs de Composició Coral Enric Morera», organitzat per l'Orfeó Enric Morera d'aquella localitat. Després d'unes breus composicions interpretades per l'Orfeó Enric Morera, sota la direcció de Ricard Macias, el Cor Montserrat de Terrassa —dirigit per Joan Casals— oferí un programa antològic de polifonia profana i religiosa. A la mitja part del concert la senyora Marta Ferrusola de Pujol —esposa del Molt Honorable President de la Generalitat— efectuà el lliurament dels premis als compositors guardonats.

EL VENDRELL. — Enguany s'escau el 25è aniversari de la fundació del Cor/Orfeó Parroquial del Vendrell, entitat que centra el desenrotllament de la vida coral al Baix Penedès. Fundat el 1955, el Cor/Orfeó —de mà dels successius directors que l'han menat— ha dut terme una efecacíssima tasca de sensibilització musical i cultural, concretada en realitzacions de relleu (concerts, participació a concursos i certàmens, intervenció al Festival Internacional de Música de Barcelona, audicions d'homenatge a Pau Casals, col·laboració en aplecs comarcals, etc.). En commemoració de l'efemèrides jubilar, ha estat programada una sèrie d'actes de gran relleu basada essencialment, en audicions corals: han actuat, successivament, l'Agrupació Polifònica

de Vilafranca (dir.: Xavier Cervera), la Coral Verge del Camí de Cambrils (dir.: Àngel Recasens) i la Coral Sant Jordi (dir.: Oriol Martorell). Paral·lelament, ha tingut lloc també un breu cicle de conferències sobre «Schönberg i la seva obra» (Albert Solé), «La incidència social del so gravat» (Manuel Valls) i «La cançó popular» (Pere Artís) —aquesta darrera, amb il·lustracions musicals a càrrec del Cor/Orfeó sota la direcció d'Albert Solé. La clausura dels actes serà el diumenge dia 8 de juny, amb una audició del Cor/Orfeó del Vendrell (dir.: Albert Solé) i de l'Orquestra Simfònica Estela (dir.: Agustí Cohí i Graü).

SEMINARI DE DESCOBERTA DE REPERTORI. — El proper dia 8 de juny, tindrà lloc a Manresa el «Seminari de descoberta de repertori» organitzat pel Secretariat dels Orfeons de Catalunya. En unes sessions intensives, hi seran presentades noves obres corals, en un intent d'ampliar i enriquir el repertori de les entitats.

CURS DE PEDAGOGIA MUSICAL ACTIVA. — Organitzat per l'escola de música «La Guineu», dels dies 1 al 5 de setembre se celebrarà un curs intensiu de pedagogia musical activa a càrrec de Jos Wuytack. Nascut en 1935 aquest prestigiós professor es graduà a l'Institut Lemmens Lovaina; ha dirigit cursos arreu del món (Canadà, Estats Units,

Presentació oficial a Barcelona de

I'ESBART SANT CUGAT

I ESPECTACLE DE BALLET CATALÀ

creat per SALVADOR MELO

MIREIA PUIG, piano

COBLA LA PRINCIPAL DE BARCELONA

Direcció:

JORDI NÚÑEZ - JOAN ROCA i FERRER - JOAN MORERA

Ajudants de direcció:

JORDI SÁNCHEZ - ALBERT SCHIAFFINO

Divendres, 20 de juny de 1980, a les 21 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats: A les taquilles del Palau, de 17 a 21 h.

JUAN SEBASTIAN BACH

LAS CANTATAS COMPLETAS

Edición completa
en versión original.

Textos íntegros con su
traducción castellana.

Estudios musicológicos
de las obras
y consideraciones
sobre la interpretación.

En cada álbum se incluyen
las partituras
de las cantatas
correspondientes

Intérpretes:

LEONHARDT-CONSORT - CONCENTUS MUSICUS WIEN
con instrumentos originales

Dirigidos por GUSTAV LEONHARDT y NIKOLAUS HARNONCOURT

Publicación periódica de la colección completa

Los dos primeros álbumes a la venta

En discos

DAS ALTE WERK

Distribución: DISCOS COLUMBIA, S. A.

PREMIA DE DALT. — Organitzat pel Festival de Música Premià de Dalt-Maresme, s'ha celebrat darrerament a Premià de Dalt —amb altres sessions a Vilassar de Mar, Vilassar de Dalt, Teià i Argentona— una interessantíssima sessió d'iniciació musical per a escolars, amb la col·laboració de Joventuts Musicals de Barcelona. L'audició consistí en el muntatge «Quan els instruments s'enfaden», de Jordi Codina, integrat per composicions de Hofmann, Telemann, Sors, Donizetti, Falla, Rimsky-Korsakov, Stravinsky, Rossini i del mateix Jordi Codina, sobre una línia argumental pensada en funció de la receptivitat infantil. En foren intèrprets: Jordi Mestres (percussió), Lluís Nadal (viola), Eduardo Martínez (guitarra), Joan Pérez (trombó), Jordi Moraleda (fagot), Frederic Sesé (presentador).

VIENA. — A l'arxiu de la Societat d'Amics de la Música de Viena ha estat descoberta una partitura inèdita d'Anton Bruckner (l'*A-dagio* núm. 2 de la «Tercera Simfonia».)

FOLGUEROLES. — «Amics de Verdàguer», en col·laboració amb l'Ajuntament de Folgueroles, celebrà la ja tradicional «Festa a Verdàguer». Entre els diversos actes que integren la Festa, prengué un relleu particular l'audició extraordinària a càrrec d'Anna Ricci

(mezzo), acompanyada al piano per Joan Rubinat; en programa, obres de Garreta, Serra, Toldrà, Gerhard, Blancafort, Mompou, Satie, Poulenc, Milhaud i Weill.

JOVENTUTS MUSICALS. — Joventuts Musicals de Barcelona convoca el «II Concurs de Composició», les bases principals del qual són: 1) Podran participar-hi tots els compositors d'edat no superior als 35 anys, espanyols o residents dins l'àmbit territorial espanyol. 2) Les obres seran inèdites en qualsevol de les formes de difusió (no s'hauran interpretat ni publicat abans). 3) Les obres, l'estil de les quals és completament lliure, fins i tot en l'escriptura, tindran un durada aproximada de vuit a quinze minuts i poden estar o no estar subdividides. 4) Cada participant presentarà tres exemplars de l'obra, dos dels quals (llevat de l'obra guanyadora) es retornaran al seu autor un cop s'hagi fet públic el veredict del jurat. El tercer dels exemplars es reservarà per a un arxiu que s'anirà enriquint amb les obres de les pròximes edicions d'aquest concurs i que serà un testimoni de la trajectòria musical dels nostres compositors i un reflex de la composició dels nostres dies. 5) No es limita el nombre d'obres. 6) A cadascun dels exemplars cal que hi consti el títol de l'obra, el nom i cognoms de l'autor i l'adreça. Si s'utilitza

un pseudònim, l'autor haurà de fer constar les dades d'identificació en una tarja, dins d'un sobre tancat, que lliurarà juntament amb els tres exemplars. 7) El premi constarà de l'edició de l'obra i d'una gratificació de 50.000 pessetes. Si segons el criteri del Jurat hi ha una segona obra amb un interès i una qualitat suficient per a ser editada, també es publicarà. A aquesta i a les edicions futures hi constarà la menció «Premi de Joves Compositors de Joventuts Musicals de Barcelona». El primer premi no podrà declarar-se desert. 8) El jurat estarà format per cinc personalitats de reconegut prestigi en el camp de la música de cambra i la seva decisió serà inapel·lable. 9) La decisió del Jurat serà notificada a través dels mitjans de comunicació. 10) Les obres s'escriuran per a formacions musicals determinades per JMB cada vegada. *L'obra de l'edició d'aquest any (1980) serà per a piano i flauta travessera.* 11) L'obra s'estrenarà en un dels concerts de «Música al Carrer Montcada» de l'any vinent que organitza Joventuts Musicals de Barcelona.

BARCELONA. — Amb un notable èxit de participació i amb falaguers resultats artístics, s'ha celebrat darrerament el Concurs de piano Joan Massià, el jurat del qual fou integrat per Joan Pich Santasusana, Maria Carbonell,

Josep Jordi Llongueres, Xavier Turull i Montserrat Albet. El primer premi fou atorgat a Albert Guinovart; el segon, a Jordi Vilapriyó; el tercer, a Oriol Bastardas; el premi especial de la Direcció General de la Joventut, a Francesc Capella.

TERNI. — Del 24 d'agost al 7 de setembre se celebrarà el VIII Curs de Cant de Cambra dedicat al lied alemany. Dirigit per Elio Bataglia, hi participaran en qualitat de docents: Loredana Franceschini, Elisabeth Müller Vivanti, Susanna Spitalnik i Mauro Trombetta. Hi seran treballats els següents autors: Mozart, Haydn, Beethoven, Schubert, Schumann, Mendelssohn, Liszt, Wagner, Brahms, Wolf, Mahler i Strauss. La inscripció es clourà el dia 10 d'agost. Informació: «Azienda Autonoma di Cura, Soggiorno e Turismo del Ternano. Via C. Battisti, 5. 05100 Terni».

SAINT-BERTRAND DE COMMINGES. — En el marc del V Festival de Comminges (juliol de 1980), tindrà lloc un Curs Internacional d'Interpretació Musical. Hom treballarà les següents especialitats: orgue (Michel Chapuis), clavicèmbal (Jean-Patrice Brosse), flauta dolça (Manfred Stilz). Informacions: «Festival du Comminges, BP 5 Mazères-sur-Salat-31260 Salies-du-Salat, France».

**La seva llibreta
o talonari de "la Caixa"
són diners a l'instant
a tot Catalunya,
Balears i Madrid.**

Més de 600 Oficines al seu servei.

**CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"**

BOGART

LIGNE POUR HOMME

PARFUMS JACQUES BOGART PARIS

DE VENTA EXCLUSIVA EN CONCESIONARIOS

segle xx

DARMSTADT. — El curs «Internationale Ferienkurse für Neue Musik» se celebrarà enguany del 20 de juliol al 6 d'agost. En la modalitat de composició, participaran com a professors Brian Ferneyhough, Gérard Grisey, Wolfgang Rihm, Woldzimierz Kotonski, Wolfgang v. Schweinitz, Tristan Murail, Salvatore Sciarrino i Hans Peter Haller; en la d'interpretació, Christoph Caskel, Herbert Henck, Aloys Kontarsky, Hans Deinzer, Armin Rosin, Sascho Gawriloff i Werner Taube. La inscripció es clourà el dia 15 de juny de 1980. Informació: «Internationales Musikinstitut Darmstadt, D-6100 Darmstadt, Nieder-Ramstädter Strasse 190».

ESCOLA DE PEDAGOGIA MUSICAL. — Durant els mesos estivals, tindrà lloc la celebració del VII Curs del Mètode del P. Ireneu Segarra. Santa Cecília de Montserrat, acollirà (del 21 al 28 d'agost) el Curs d'Introducció, el 3er. i el 4rt. curs i els cursos 1er. i 2on de pre-escolar. El 1er. i 2on. curs del Mètode serà professat a Sant Martí de Sesgaoles del 30 d'agost al 6 de setembre.

En seran monitors: Montserrat Busqué, Joan Cabero, Mercè Cano, Joaquim Garrigosa, Joaquim Maideu, M.ª Teresa Malagarriga, Montserrat Rafel, Santi Riera, P. Ireneu Segarra, Maite Solà, Assumpta Valls i Mercè Vilar. Les inscripcions es clouran el dia 8 de juny i han de ser adreçades a la secretaria de l'Escola de Pedagogia Musical (c./ Sant Antoni, 24, Terrassa).

PREMIA DE DALI. — Organitzat pel Festival Xina, Indonèsia, Filipines, Àfrica, Bèlgica, França, Espanya, Portugal, Itàlia, Grècia, etc.). Informacions: «Artesania, 102 Barcelona-31».

AUDICIONS DE CAMBRA. — Diversos recitals contrapunten amb relleu particular la sèrie d'audicions ofertes a l'auditori Novomúsica en aquest final de curs; al concert protagonitzat per Ricardo Peraire (clarinet) i Miguel Rachmanis (piano), seguirà el dia 19 de juny un recital de lieder per Edith Contreras (soprano) acompanyada al piano per Pilar Mira.

guia de concerts

DATA	LOCAL	CONCERT
JUNY		CONCERT (del 6 de juny al 9 de juliol)
6, divendres	21 h. Palau	Traditional Jazz Studio de Praga. Enzo Randisi, vibràfon. Dir.: Pavel Smetacek. (Associació de Cultura Musical.)
9, dilluns	21 h. Conservatori	Deixebles aula de guitarra de Jordi Codina. «Música de cambra per a 2 i 3 guitarres.»
10, dimarts	21 h. Conservatori	Maria Jesús Crespo, piano. Haydn, Beethoven, Liszt. (JJ.MM. de Barcelona.)
	22.30 h. Zeleste	Miquel Gaspà, clarinet. Joan Rubinat, piano. Poulenc, Stravinsky, Homs, Ravel, Debussy, Honegger, Wagner.
12, dijous	21 h. Conservatori	Joan Massià, piano. Massià, Falla, Kabalevsky. (JJ.MM. de Barcelona.)
	22 h. Sta. Maria del Mar	Coral Lavinia. Dir.: Miquel Saladrígues. Monteverdi, polifonia religiosa, cançons tradicionals catalanes.
13, divendres	21 h. Palau	Studio Isadora. Cloenda del curs.
17, dimarts	21 h. Conservatori	Andreu Guasch, piano. Brahms, Schubert, Chopin, Schumann. (JJ.MM. de Barcelona.)
	22.30 h. Zeleste	Dolors Serra, flauta. Fernando Quiroga, guitarra. Bach, Giuliani, Homs, Guinovart, Amargós.
18, dimecres	21 h. Palau	Institut Flora Albaicín.
19, dijous	21 h. Conservatori	Miquel Farré, piano. Granados, Turina, Brahms. (JJ.MM. de Barcelona.)
20, divendres	21 h. Palau	Esbart Sant Cugat.
22, diumenge	19 h. Palau	Escola de dansa Hermínia Espejo. Cloenda del curs.
25, dimecres	22 h. Pati Hospital Sta. Creu	Orfeó de Sants. Dir.: Enric Ribó. (JJ.MM. de Barcelona.)
JULIOL		
1, dimarts	22.30 h. Zeleste	Andreu Guasch, piano. Schubert, Chopin, Brahms, Schumann.
2, dimecres	22 h. Pati Hospital Sta. Creu	Quartet Sonor. Miquel Gaspà, clarinet. Haydn, Mozart, Brahms. (JJ.MM. de Barcelona.)
9, dimecres	22 h. Pati Hospital Sta. Creu	Quartet de saxofons de Barcelona. Brotons, Cervelló, Fleta Polo, Grova. (JJ.MM. de Barcelona.)

TEMPORADA 1979-80 - 6 de juny 1980 - Núm. 19 - Edició de 5.000 exemplars
 Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 317 99 28/82 - Barcelona-3
 Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

m
musical
M
SADI

Calaf, 52 · T. 209 25 46 - Barna. 21

división organos

Asistencia técnica del
Palau de la Música Catalana

división pianos.

Av. Francisco Cambó (Av. Catedral), 10
Tels. 3196096 · 3106912 Barna, 3

JORQUERA PIANOS

Vetiver de Puig.
El misterio del Vetiver con el carácter de Puig.

EAU DE TOILETTE.
AFTER SHAVE.
DESODORANTE.
JABON.

 PUIG
BARCELONA
PARIS
NEW YORK